

Henrik Krogius:

”Folk vet i allmänhet ganska lite om funktionsvariationer och har därför svårt att förhålla sig naturligt till det”

NÄR MAN ÄR FÖDD som kortväxt och har akondroplasi som jag, så skiljer sig ens minoritetsgrupp inte egentligen så mycket från den ”normala” gruppen. Förutom att vi då är kortare. Vi kan göra de flesta saker som alla andra, till exempel köra bil, handla mat och jobba, men ibland på ett lite annat sätt. När man är med sin familj eller sina kompisar så tänker man knappast på att man är kortväxt och lite annorlunda, för man blir behandlad som alla andra.

DET ÄR FRÄMST PÅ OFFENTLIGA platser som man kan bli bemött på ett annat sätt. Det här sker oftast i köpcentrum, spårvagnar, bussar, restauranger eller på motsvarande platser. Barn och lite äldre personer är de som oftast bemöter oss naturligast och på ett positivt sätt. Ibland blir vi tyvärr också bemötta med stirrande, pekan- de och skrattande. Jag blir inte förolämpad om barn stirrar och frågar sina föräldrar om varför jag ser ut så här, men det är mera frustrerande om barn glor, pekar och deras föräldrar låtsas som ingenting. När man går ut på restauranger och barer så blir man oftast bemött på ett trevligt sätt. Men nog finns det tråkiga situationer också som till exempel när folk är berusade och ber att få ta foton med en. Det är inget problem med

att ta foto men ibland kan man förstå orsaken till bilden.

SKOLAN HAR ALLTID VARIT POSITIV och respektfull, och där har jag nästan aldrig blivit utsatt för att jag ser annorlunda ut. Jag har nog för det mesta varit med om positiva bemötanden och har alltid älskat att sporta. Simningen har blivit min stora passion. Jag simmar på hög internationell nivå och älskar att träffas och umgås med andra parasimmare för där finns inga störande normer. Vi har en enorm samhörighet på grund av det och att vi alla har olika funktionsvariationer. Det är fint att träffa andra parasimmare, varje deltagare ser dig som den du är och inte för din funktionsvariation. Vi kommer alla bra överens och ingen förstår oss lika bra som vi själva.

NÄR MAN SER EN PERSON som hör till en annan minoritetsgrupp så skall man behandla den personen som man skulle behandla vilken annan person som helst. Förstås kan man ställa frågor till den personen, men man skall se till att frågorna inte är kränkande. Jag har fått frågor av både vänner och främmande om hur det är att vara kortväxt. Oftast har det varit positiva frågor men nog har frågorna ibland också varit lite korkade som till exempel ”Är det roligt att vara kortväxt” eller ”Hur känns det att vara kortväxt”. Självt tror jag att frågorna sällan har varit menade för att sår mig utan det handlar om att folk har svårt att hantera situationen. Folk vet i allmänhet ganska lite om funktionsvariationer och har därför svårt att förhålla sig naturligt till det. Trots att en del människor ser annorlunda ut, så är vi ändå helt vanliga individer som har känslor som alla andra.

DET SOM ÄR UTMANADE för samhället är att förstå oss som individer och hur vi fungerar och vad vi behöver hjälp med. Man borde börja lyssna mera på oss och ordna samlingar där funktionshindrade har chansen att ge sin röst och berätta vad de förväntar sig av sin omgivning.

Tänk om